

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **J. R.**, státní občan Makedonie, zastoupen Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 20. 10. 2010, č.j. MV-64701-3/VS-2010, o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 5. 2010, č.j. OAM-7594-9/MC-2010, jímž bylo podle ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu a jímž mu byla stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí. Ministr vnitra v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce byl v období let 2000 – 2009 celkem v osmi případech odsouzen za spáchání trestných činů, a to útoku na veřejného činitele podle ust. § 156 odst. 1a trestního zákona, výtržnictví podle § 202 odst. 1, krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), neoprávněného držení platební karty podle § 249b, podvodu podle § 250 odst. 1 a poškození cizí věci podle § 257 odst. 1 trestního zákona. Odvolací orgán shodně se správním orgánem I. stupně proto shledal, že žalobce se opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku a naplnil tak podmínku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. K námitkám uvedeným v rozkladu žalobce pro účely zrušení povolení k trvalému pobytu není podstatná doba, kdy byl trestný čin spáchán, ani zda již byl zahrazen. V této souvislosti ministr vnitra poukázal na mimořádně vysoký počet spáchaných trestných činů, jakož i na jejich skutkové podstaty. Pokud jde o zásah do soukromého či rodinného života, ministr vnitra takový zásah připustil, avšak neshledal jeho nepřiměřenost.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl nesprávné vyhodnocení dopadu svých odsouzení v trestních věcech s tím, že většina jeho odsouzení byla v době rozhodování správního orgánu zahrazena. Nadto se posledního trestného činu dopustil dne 6. 12. 2007. Dále žalobce namítl nesprávnost vyhodnocení pojmu „opakované závažné porušení veřejného pořádku“, s tím, že úvahy žalovaného jsou v této věci nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zde žalobce poukázal na směrnici 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 a na judikaturu Evropského soudního dvora. Rovněž namítl, že správní orgány obou stupňů nesprávně vyhodnotily přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky s tím, že neobsahují žádnou novou relevantní argumentaci.

Při jednání soudu dne 4. 6. 2013 setrvali účastníci na svých stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce v podané žalobě především namítl, že správní orgány nesprávně vyhodnotily skutečnost žalobcových odsouzení v trestních věcech. V době rozhodování správního orgánu měl žalobce ve výpisu z rejstříku trestů uvedeny pouze tři záznamy, neboť u ostatních odsouzení došlo k jejich zahrazení ještě před zahájením správního řízení a v průběhu správního řízení došlo k zahrazení odsouzení u všech trestných činů, kterých se žalobce dopustil. K naplnění podmínek pro zahrazení všech odsouzení však došlo ještě před zahájením správního řízení. Důsledkem zahrazení odsouzení je tedy vznik právní fikce, že se na pachatele hledí, jako by odsouzen nebyl, přičemž z příslušné

zákonné úpravy nelze dovodit, že by snad měla fikce neodsouzení platit jen pro účely trestního zákona, resp. trestního řízení. Naopak, po vzniku takové právní fikce se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, nejen v trestním řízení, ale rovněž v jiném řízení či v jakýchkoli dalších případech, kde tato skutečnost má význam (srov. § 2 odst. 1 větu druhou zákona č. 269/1994 Sb. o tom, že údaje z evidence Rejstříku trestů slouží pro potřebu trestního nebo správního řízení a rovněž k prokazování bezúhonnosti). Ministr vnitra ve svém rozhodnutí však uvádí, že pro účely řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není podstatná doba, kdy byl trestný čin spáchán, ani zda již došlo k zahlázení trestů. Podle názoru žalobce však účinky této právní fikce nastávají na základě zákona, a proto jen zákon může stanovit výjimky, za jakých okolností, v jakém rozsahu a pro jaké účely uvedená fikce neplatí. Není-li tedy zákonem výslovně omezen účinek této právní fikce ve vztahu k některým případům zakládající vznik takové fikce, nelze její účinky omezovat rozšiřujícím výkladem příslušného zákonného ustanovení. Opačný výklad uplatňovaný Ministrem vnitra je proto výkladem, který v neprospěch žalobce a nad rámec příslušných zákonných ustanovení zneužívá meze rozhodování, když dle našeho názoru je takový výklad v rozporu s ustanoveními o mezích zásahů do základních práv a svobod Listiny základních práv a svobod a o mezích uplatňování státní moci podle čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 LPS a také v rozporu se zásadou zákazu svévole. Výklad Ministra vnitra je tedy nejenom čistě účelový, ale také protizákonný, když zde jednoznačně dochází k nerespektování zákonného ustanovení a jeho svévolné interpretaci. Mimo to všechny trestné činy, kterých se žalobce dopustil, dosahují nižšího stupně společenské nebezpečnosti, což vyplývá i ze skutečnosti, že žalobci nikdy nebyl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Podle názoru Ministerstva vnitra se však pravomocná odsouzení evidentně minula výchovným účinkem, když žalobce páchal trestnou činnost opakovaně. S tímto názorem se však v žádném případě nelze ztotožnit, neboť jak vyplývá z trestních rozhodnutí soudu, žalobce se posledního trestného činu dopustil dne 6. 12. 2007, tedy téměř před třemi lety. Od tohoto posledního odsouzení se žalobce jednoznačně poučil, když vede naprosto spořádaný a klidný život, od května roku 2007 je majitelem prosperující firmy, která poskytuje obživu celé jeho rodině a plní si veškeré své povinnosti jako řádný občan. Je proto zcela v rozporu s účelem § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, aby teď došlo ke zrušení trvalého pobytu žalobce.

Tuto námitku soud neakceptoval, s tím, že se se způsobem hodnocení relevance žalobcových odsouzení v trestních řízeních ztotožnil. Není sporu o tom, že žalobce byl v letech 2000, 2005, 2006, 2007, 2008 a 2009 odsouzen celkem v osmi případech za trestné činy, kdy mu byly uloženy podmíněné tresty odnětí svobody a obecně prospěšné práce. Bez ohledu na to, kdy došlo ke spáchání předmětných trestných činů a k odsouzení za ně, není pochyb o tom, že žalobce jejich spácháním narušil veřejný pořádek, neboť se dopustil jednání, která zákonodárce výslovně stíhá jako za trestné činy právě pro jejich značně negativní dopad na veřejný pořádek. Skutečnost, že v řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu se tato odsouzení projevila až s odstupem několika let, tu nelze podle názoru soudu klást správním orgánům k tíži. Nesporně totiž bylo na místě, aby správní orgány zahájily řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu až tehdy, kdy bylo zřejmé, že žalobcovo odsouzení v trestní věci v roce 2000 není ojedinělým excesem, který by sám o sobě bez dalšího nemusel být důvodem ke zrušení povolení. Správní orgány tedy nepochybily, jestliže řízení o zrušení povolení zahájily až poté, kdy vyšlo najevo, že žalobce se trestné činnosti dopustil opětovně i v letech 2005 až 2009 a že tedy jeho trestná činnost není pouze výjimečným vybočením z jeho

obvyklého způsobu chování. Došlo-li pak mezitím k zahlázení některých odsouzení, nic to nemohlo změnit na skutečnosti, že žalobce se formou trestného činu několikrát dopustil závažného narušení veřejného pořádku. Pokud by se totiž mělo přihlížet k zahlázení, byl by tím žalobce bezdůvodně zvýhodněn oproti jiným cizincům, kteří se dopustili opakovaného závažného narušení veřejného pořádku jiným způsobem, než formou trestné činnosti, takže u nich k zahlázení nemohlo dojít.

Dále žalobce namítal, že ministr vnitra pochybil při výkladu pojmu „opakované závažné porušení veřejného pořádku“. Ministerstvo vnitra v rozhodnutí prvního stupně uvádí, že pojem veřejného pořádku není výslovně zákonem vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky. Ministr vnitra ve svém rozhodnutí operuje s pojmem veřejný pořádek, avšak tento pojem nijak nespecifikuje, ani nevykládá, a to i přes to, že jeho úkolem mělo být zcela jistě přezkoumání skutečnosti, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu „veřejný pořádek“, v respektive „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ byla učiněna v souladu se zákonem. Posouzení obsahu a rozsahu tohoto neurčitého právního pojmu je totiž základem pro rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu. K tomu, aby správní orgán mohl tento neurčitý právní pojem konfrontovat se skutkovým zjištěním konkrétního případu a usoudit, zda skutkové okolnosti dosahovaly takové intenzity, že by naplnily zákonný znak narušení veřejného pořádku závažným způsobem, musí jej nejdříve správně vyložit. Výklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je, podle konstantní judikatury správních soudů, podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem správně podřazen pod neurčitý právní pojem. Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda talc učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.

Tuto námitku shledal soud nedůvodnou. Rozhodnutí ministra vnitra sice neobsahuje samostatné úvahy o obsahu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, avšak to nepředstavuje jeho vadu. Ministr vnitra napdaným rozhodnutím totiž aproboval závěry i úvahy Ministerstva vnitra jako správního orgánu I. stupně, přičemž v jeho rozhodnutí z 25. 5. 2010 výklad tohoto neurčitého právního pojmu obsažen je. Ministr vnitra pak nebyl povinen se výkladem tohoto pojmu znovu zabývat, neboť rozhodoval o rozkladu, v němž žalobce neuplatnil žádnou výhradu vůči tomu, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s výkladem tohoto neurčitého právního pojmu. Soud tedy tuto žalobní námitku odmítl s tím, že ve správním řízení byl proveden výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a že napadené rozhodnutí není v této věci nepřezkoumatelné.

Žalobce dále uvedl, že pojmem „veřejný pořádek“ se pak podrobněji zabývá směrnice 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Zmíněná směrnice sice přímo nedopadá na danou situaci, neboť žalobce není občanem EU. Nicméně, avšak eurokonformní výklad měl být analogicky aplikován i v tomto případě. Makedonie, jejímž občanem je žalobce, je členskou zemí Rady Evropy a smluvní stranou Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního

Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., dále jen „Umluva“), která byla s účinností od 1. 6. 2010 novelizována díky vstupu 14. protokolu k této Úmluvě v platnost. Článek 59 odst. 2 Úmluvy nyní stanoví možnost EU přistoupit k Úmluvě obdobně jako Smlouva o fungování Evropské Unie v čl. 218. Nadto Soudní dvůr Evropské Unie několikrát ve své judikatuře odkázal na Úmluvu coby pramen jeho rozhodování (Nold v. Commission, Ruttli a hlavně Cornwall) také Evropský soud pro lidská práva se zabýval právem nynější Evropské Unie (Matthews vs. Spojené království či Kobler vs. Rakousko). Z uvedeného vyplývá, že v evropském prostoru dochází k prolínání obou systémů a jejich vzájemnému přibližování a propojování. Vzhledem k absenci přímého interpretačního vodítka je proto logické, aby byl pojem veřejný pořádek analogicky vykládán eurokonformním způsobem i vůči žalobci. Pokud by byl upřednostněn značně formalistický přístup nezohledňující evropsko-právní a mezinárodněprávní aspekty interpretace, vedl by takový postup k porušení čl. 8 a čl. 14 Úmluvy. Bylo by totiž pro žalobce diskriminační, pokud by s ním nebylo v rámci zemí Rady Evropy zacházeno rovně a jeho situace by byla posuzována podle rozdílných měřítek než v případě občanů jiných smluvních stran Úmluvy, obzvláště v situaci, kdy dochází k výše popsanému propojení *acquis* EU a *acquis* Úmluvy. Podle článku 27 směrnice 2004/38/ES opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečné závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Jelikož posledního trestního činu se žalobce dopustil před třemi lety, přičemž od této doby vede řádný život, z povahy věci není možné, aby jeho osobní chování představovalo skutečné a aktuální ohrožení základních zájmů společnosti. V žádném případě nemůže jít ani o dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, neboť nikdy nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, což dokazuje, že se dopustil pouze méně závažných činů.

Pojem *veřejný pořádek*, respektive výhradu veřejného pořádku navíc opakovaně vyložil ve své judikatuře Evropský soudní dvůr. Z jeho rozhodovací praxe vyplývá, že z existence odsouzení pro trestný čin lze pro aplikaci výhrady veřejného pořádku vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování představující trvalé ohrožení základních zájmů společnosti. Evropský soudní dvůr dále zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Podle konstantní judikatury Evropského soudního dvora předpokládá uplatnění výhrady veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, jímž je dotčen základní zájem společnosti (rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, C-36/75, Recueil, rozsudek Bouchereau, 30/77 ze dne 27. 10. 1977, bod 33; rozsudek Calfa, C-348/96 ze dne 19. 1. 1999, rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil; rozsudek Komise v. Španělsko C-503/03 ze dne 31. 1. 2006, bod 45 a rozsudek Komise v. Německo C-441/02 ze dne 27. 4. 2006, bod 34).

Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které (přinejmenším)

jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v příslušném zákoně. Zákon o pobytu cizinců navíc okruh protiprávních jednání dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. V daném případě tedy musí jít o značně intenzivnější než „obyčejné“ narušení veřejného pořádku. Pod tento pojem tedy není možné podřadit veškeré trestné činy, **ale** pouze trestné činy mimořádně závažné. Trestnou činnost žalobce však v žádném případě nelze za takovou považovat. Žalobce nikdy nebyl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Navíc, všechny skutky, kterých se žalobce dopustil, by v dnešní terminologii trestního zákoníku byly pouhými přečiny a nikoli činy trestnými. Ministr vnitra své tvrzení o závažném porušení veřejného pořádku opírá pouze o tvrzení, že žalobce byl již osmkrát odsouzen. Trestní rejstřík žalobce však v době správního řízení v prvním stupni obsahoval pouze tři záznamy o odsouzení a v době rozhodování Ministra vnitra o rozkladu byl již bez záznamu, když v souladu s ust. § 105 zák.č. 40/2009 Sb., tr.zákoníku došlo k zahlazení všech odsouzení. Vzhledem k této skutečnosti je tedy nutno na žalobce hledět, jako by nebyl odsouzen. Ministr vnitra však ve svém rozhodnutí uvádí, že pro účely řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu není podstatná doba, kdy byl trestný čin spáchán, ani zda již došlo k zahlazení trestů. S tímto závěrem nelze souhlasit, když výjimky z této zákonné fikce může stanovit jen zákon, a to pouze pro případy a pro účely v něm výslovně uvedené. Zákon o pobytu cizinců však žádné takové ustanovení neobsahuje. Tvrzení Ministra vnitra není tedy v tomto směru opět ničím podložené a lze ho považovat nejenom za čistě účelové, ale také za protizákonné, když zde jednoznačně dochází k nerespektování zákonného ustanovení a jeho svévolné interpretaci. Pojem veřejný pořádek, přestože se jedná o neurčitý právní pojem, rozhodně nemůže být interpretován dle libovůle aplikujícího správního orgánu. Naopak, výklad pojmu veřejný pořádek je v kontextu práva Evropské unie limitován sekundárním právem Evropských společenství a ustálenou judikaturou Evropského soudního dvora. Dle našeho názoru však Ministerstvo vnitra a následně i Ministr vnitra interpretovali a aplikovali výhradu veřejného pořádku nejenom v rozporu s komunitárním právem, ale také v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, čímž bezesporu došlo k nezákonnému rozhodnutí.

Tuto žalobní námitku soud rovněž neakceptoval. Pokud jde o argumentaci s použitím Směrnice 2004/38/ES, zde soudu nezbylo, než poukázat na vlastní tvrzení žalobce, že tato směrnice přímo nedopadá na danou situaci, neboť žalobce není občanem Evropské unie. To je podle názoru soudu nejpodstatnější skutečnost, kterou je v souvislosti s citovaným unijním předpisem nutno mít na paměti. Další úvahy žalobce ohledně aplikace tohoto předpisu v kontextu pak soud chápe jako projev snahy překlenout tuto pro žalobce negativní skutečnost, a eklektickými úvahami přenést žalobcův problém na půdu tohoto komunitárního předpisu, aniž by pto to existovaly jiné, než ryze subjektivní důvody, vyplývající z žalobcova osobního zájmu.

Pro úplnost soud však konstatuje, že žalobci by nebylo možno vyhovět, ani kdyby se na něj tento komunitární předpis vztahoval.

Podle článku 27 odst. 2 této Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné

ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Není pochyb o tom, že v projednávané věci bylo opatření přijaté vůči žalobci odůvodněno výlučně jeho osobním chováním, které spočívá nikoliv v ojedinělém odsouzení za trestný čin, ale v páchání trestné činnosti celkem v osmi případech po dobu celkem šesti let. Pokud v tomto žalobcově chování správní orgány shledaly skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, pak soud toto jejich hodnocení akceptoval.

Dále soud neakceptoval žalobcovy úvahy ohledně nízké míry závažnosti trestné činnosti, ze kterou byl odsouzen. Jakkoliv je skuteností, že ani v jednom případě nebyl žalobce odsouzen k trestu nepodmíněného odnětí svobody, závěr o závažnosti tohoto jeho jednání učinily správní orgány na základě četnosti trestných činů. Soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje, neboť dopustil-li se žalobce v rozmezí let 2005 až 2009 celkem 7 trestných činů, je na místě považovat jeho jednání za závažné narušení veřejného pořádku. Nejen z celkové počtu trestných činů, kterých se žalobce dopustil, ale i z frekvence jejich páchání nelze než učinit závěr, že žalobce není schopen či ochoten respektovat normy a pravidla společnosti, ve které žije a zachovávat pořádek, který je pro její fungování nezbytný. Pro úplnost soud poukazuje na skutečnost, že všech svých trestných činů se žalobce dopustil – jak je zřejmé z jejich právní kvalifikace – úmyslně, tedy s vědomím, že porušuje zákon. Tvrzení žalobce v žalobě, že narušení veřejného pořádku závažným způsobem je dáno jen tehdy, jde-li o trestné činy mimořádně závažné, tu soud považuje za zcela účelové a nijak konkrétně neodůvodněné. Jak vyloženo výše, údajná menší závažnost trestných činů žalobce je vyvážena jejich kvantitou, četností jejich páchání a jejich úmyslným zaviněním.

Konečně žalobce v žalobě namítl, že výklad pojmu *veřejný pořádek* zahrnuje rovněž ochranu práva cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod, když zákon o pobytu cizinců jednoznačně stanoví, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Pochybení v rozhodování Ministra vnitra i správního orgánu v prvním stupni shledal žalobce i v nesprávné interpretaci a aplikaci výhrady přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Poukázal na to, že žije v České republice již od roku 1990, kdy sem přicestoval jako se svými rodiči. Žije zde jak s nimi, tak i se svou manželkou a dvěma dětmi. Manželka pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, obě děti mají v České republice povolen trvalý pobyt. Rodiče žalobce jsou již pokročilého věku a jejich zdravotní stav není dobrý, pročež jsou odkázáni na pomoc žalobce. Žalobce na území České republiky podniká jako osoba samostatně výdělečně činná, provozuje cukrářství a pekařství, zaměstnává dvě pracovnice, v České republice je hlášen jak ke zdravotnímu, tak k sociálnímu pojištění a řádně odvádí veškeré daně. Žalobce i celá jeho rodina má sociální i rodinné zázemí v České republice. Zrušení povolení k trvalému pobytu by mělo dalekosáhlé důsledky nejenom pro žalobce, ale také pro celou jeho rodinu, protože jak manželka, která je momentálně na mateřské dovolené, tak rodiče jsou odkázáni na jeho finanční a osobní pomoc. Za dvacet let, které žalobce spolu se svojí rodinou strávil v České republice, došlo k zpřetrhání veškerých vztahů v Makedonii, kde v současnosti nemá jak žádné rodinné, tak pracovní zázemí. V důsledku zrušení povolení k trvalému pobytu a následnému vyhoštění by se žalobce stal bezdomovcem bez příjmu, což by mělo velmi

nepříznivé následky nejenom pro něho samého, ale zejména pro jeho rodinu. Nadto má žalobce v České republice také další vyživovací povinnost, a to jako otec nezletilého Janise Kuchaře, nar. 29.1.2002. Žalobce platí pro nezletilého syna pravidelné měsíční výživné. V případě, že by mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu a musel by ve lhůtě 30-ti dnů odcestovat, přišel by o možnost udržovat se svým synem pravidelný styk a také o veškeré své příjmy a nemohl by si tak plnit ani svou zákonem stanovenou vyživovací povinnost. Ministr vnitra však nezohlednil veškeré tyto skutečnosti a uvádí, že intenzita zásahu odpovídá způsobu, jakým cizinec opakovaně narušoval veřejný pořádek, když byl za spáchání trestného činu odsouzen celkem osmkrát. Zde je evidentní, že správní orgán se vůbec nezabýval správným výkladem a aplikací pojmu zásah do rodinného a soukromého života. Kdyby správní orgán hned v úvodu správně vyložil pojem opakované závažné narušení veřejného pořádku, náležitě aplikoval ustanovení trestního zákoníku o zahlazení odsouzení a jeho účincích, musel by dospět k závěru, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je absolutně nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

Ani tuto žalobní námitku soud nepovažoval za dlvodnou. Otázkou zásahu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života cizince se zabýval už správní orgán I. stupně, když konstatoval, že žalobci není bráněno dále pobývat na území České republiky a podnikat, pouze si bude muset svůj pobyt na území upravit jinak. Ministr vnitra v rámci hodnocení přiměřenosti zásahu pak akcentoval též intenzitu žalobcova jednání, které bylo důvodem pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Jak uvedeno výše, žalobce se opakovaně dopustil trestných činů formou úmyslného zavinění, takže nelze než uzavřít, že bylo v jeho moci své jednání ovládnout a zdržet se ho, v zájmu nejen svém, ale i celé své rodiny. Žalobce se však rozhodl jinak.

Pro úplnost soud uvádí, že změna druhu pobytu neznamená, že by žalobce nutně musel opustit území České republiky a zpřetrhat tak své rodinné a podobné vazby. Žalobce může požádat o povolení jiného druhu pobytu a za podmínek podle ust. § 65 a násl. zákona o pobytu cizinců může žádat i o povolení k pobytu trvalému.

Městský soud v Praze tedy po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. června 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová